

El món de Mariza

La cantant portuguesa va fer vibrar Porta Ferrada

Mariza al Festival de Porta Ferrada

Mariza va mostrar-se molt propera al públic de Porta Ferrada.

portunyor.

Mariza va actuar divendres al Festival de la Porta Ferrada per presentar el seu darrer disc, "Mundo", on fusiona el fado amb altres estils com el tango o la milonga. Mariza va oferir un recital íntim i proper, on les cançons més tradicionals es van barrejar amb el mestissatge.

A més, va intentar que el públic també tingués un paper protagonista.

LAURA FANALS | SANT FELIU DE GUÍXOLS

Qui ha dit que el fado ha de ser exclusivament trist i nostàlgic? Mariza, l'actual gran dama del fado portuguès, es va encarregar de desmentir-ho divendres al festival de la Porta Ferrada, on va presentar un ampli ventall de cançons que va anar des del fado més tradicional fins als sons mestissos. Mariza, que actuava per tercera vegada al festival -el darrer cop va ser ara fa sis anys-, es va mostrar molt propera al públic tot parlant un encantador

Amb el so de la seva poderosa veu a cappella, Mariza va obrir el concert amb Fadista Louco. La cantant portuguesa, molt ben acompanyada amb un trio de guitarres, va començar amb fados tradicionals, d'entre vuitanta i cent anys d'antiguitat. Va confessar que Primavera és el seu fado tradicional preferit, i va deixar clar que, per a ella, la música és una manera d'explorar els sentiments humans, que poden anar des de la tristesa i la melancolia fins a la gelosia o l'alegria.

I aquí, el concert va fer un tomb. Mariza va canviar el vestit negre per un de vermell, va introduir la bateria i es va llançar cap als sons mestissos del seu nou disc, Mundo, publicat fa pocs mesos. "Hi ha qui diu que el fado no es pot ballar, però jo no paro de fer-ho", va confessar Mariza, que va fer aflorar la seva vessant més africana -tant la seva mare com ella són nascudes a Moçambic- i es va atrevir a fusionar el fado amb el tango i la milonga. També va demanar insistentment al públic que l'acompanyés en el cors, cosa que va aconseguir amb èxit desigual. Al final, totalment entregada al públic, va acabar baixant de l'escenari per asseure's entre els assistents tot entonant Ó gente da minha terra. I amb la darrera peça, Saudade solta, va aconseguir convertir l'envelat de Porta Ferrada en una autèntica pista de ball; cosa que té el seu mèrit.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/07/24/mon-mariza/795634.html?utm_source=rss